

“मीठे बच्चे- तिमीले मनुष्यबाट देवता बन्नको लागि ईश्वरको गोद लिएका छौ, उहाँको श्रीमतले नै तिमीलाई मनुष्यबाट देवता बनाइदिन्छ।”

प्रश्न:- आफू मरेपछि दुनियाँ नै मर्न्यो- यसको अर्थ के हो?

उत्तर:- तिमी बच्चाहरू जब बाबा सँग जीवन छँदै मछौं, मानौं सारा दुनियाँ नै खत्तम हुन जान्छ। अरू मनुष्य त जुन दुनियाँमा मर्छन् त्यसै दुनियाँमा जन्म लिन्छन्। तर तिमी जन्म यो पुरानो दुनियाँमा फेरि हुँदैन। नयाँ जन्म नयाँ दुनियाँमा हुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई स्वर्गको बादशाही प्राप्त हुन्छ।

गीत:- मरना तेरी गली में.....

ओम् शान्ति। यो गायन पनि अहिलेको हो, जुन फेरि भक्तिमार्गमा गाइन्छ। अहिले जब तिमी बाबा सँग जीवन छँदै मछौं, मानौं सारा दुनियाँ नै खत्तम हुन्छ। अज्ञान कालमा मानिस मरेपछि फेरि त्यसै दुनियाँमा जन्म लिन्छन्। दुनियाँ कायम रहन्छ। जुन दुनियाँमा मर्छन् त्यसै दुनियाँमा जन्म लिन्छन्। तिमी बच्चाहरू जब बाबाको बन्छौ, तब यो दुनियाँ नै खत्तम हुन्छ। बनाइ छ- आफू मरेपछि, दुनियाँ मरे जस्तै हुन्छ... तर पनि दुनियाँको विनाश त हुँदैन। यही दुनियाँमा फेरि जन्म लिनु पर्छ। अहिले तिमी जब जीवन छँदै मछौं, मानौं दुनियाँ नै खत्तम हुन्छ। तिमी मरेपछि दुनियाँ नै खत्तम हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ- हामी फेरि नयाँ दुनियाँमा आउनेछौं। यो केवल तिमी ब्राह्मणले नै जान्दछौ। ईश्वरका बच्चा बनेका हुनाले हामीलाई सत्ययुगमा जन्म लिनको लागि अधिकार मिल्छ। स्वर्गको बादशाही मिल्छ। नर्क खत्तम हुन्छ। यसमा कुनै मेहनत छैन, केवल बाबालाई याद गर्नमा छ। जब कोही मानिस मर्न लाग्यो भने उसलाई राम-राम भन्नुहोस् भन्दछन्। फेरि पछि शरीर उठाउने समयमा भन्छन्- राम नाम सत्य हो... यो भगवानलाई नै भनेको हो। राम नाम सत्य हो अर्थात् परमपिता परमात्मा जो सत्य हुनुहुन्छ, उहाँको नाम लिनु पर्छ। उहाँलाई राम भनिदिन्छन्। माला पनि राम-राम भनेर घुमाउँछन्। बाजा बजाएजस्तै राम-रामको धुनि लगाउँछन्। तिमी बच्चाहरूलाई बाबा सम्झाउनुहुन्छ- कुनै आवाज गर्नु छैन। केवल बुद्धिले याद गर्नु छ। तिमीलाई थाहा छ- जीवन छँदै ईश्वरको गोदमा आउनाले यो दुःखरूपी दुनियाँ खत्तम हुन्छ। बाबा म हजुरको गलाको हार बन्नेछु। भनिएको पनि छ- रुद्र माला। राम माला वा कृष्ण माला भनिदैन। कल्प पहिले जस्तै तिमी रुद्र मालामा उनिनको लागि यो रुद्र ज्ञान यज्ञमा आएका छौ। हामी ईश्वर बाबाको गलामा उनिन्छौं, यस्तो अरू कुनै सत्सङ्गमा सम्झँदैनन्। बाबाबाट त अवश्य वर्सा मिल्छ। कसले बाबा भन्छ? आत्माले। आत्मामा नै त मन-बुद्धि छ। बुद्धिले बुझ्छ फेरि भन्छ। पहिले संकल्प आउँछ फेरि कर्मेन्द्रहरूद्वारा भनिन्छ- हामी बाबाको बनेका छौं, बाबाको नै बनिरहने छौं। गड फादर भनिन्छ नि। फेरि सोध तपाईंमा गड फादरको ज्ञान छ? भन्नेछन्- परमात्मा त सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। भन- आत्माले परमपिता परमात्मा भन्दछ भने पिता हुनुभयो, फेरि सर्वव्यापी कसरी हुनुहुन्छ? के बच्चामा बाबा आउनु भएको हो र? बाबालाई सर्वव्यापी भन्नु बिलकुल गलत हो। लौकिक बाबाको पनि ५-७ बच्चा हुन्छन्। के उनीहरूले तपाईं सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भन्छन् र? यो पनि बुझ्नु पर्ने कुरा हो। मुखले परमपिता भन्नुहुन्छ फेरि सर्वव्यापी कसरी भन्ने? ममा पिता हुनुहुन्छ, यो कसरी हुन सक्छ? बच्चाले भन्छ- ममा पिताको प्रवेशता छ, बच्चाले म नै पिता हुँ त भन्दैन।

तपाईं आत्मा उहाँको बच्चा हुनुहुन्छ। फेरि भन्नुहुन्छ— पिता ममा पनि हुनुहुन्छ। पिता कसरी बच्चामा हुन सक्छ? धेरै राम्ररी बुझेर अरूलाई बुझाउनु छ।

रुद्र ज्ञान यज्ञ त प्रसिद्ध छ। रुद्र निराकार हुनुहुन्छ। कृष्ण त साकार छन्। आखिर भगवान् कसलाई भन्ने? कृष्णलाई त भन्न सकिदैन। मनुष्यले त धेरै भुलेका छन्, भन्दछन्— परमपिता सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, ममा पनि हुनुहुन्छ। बाबा त घरमा नै रहनुहुन्छ, अरू कहाँ रहनुहुन्छ। अहिले बाबा यो बेहदको घरमा आउनु भएको छ। यहाँ विराजमान हुनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ— मैले यिनमा प्रवेश गरेको छु। केही सोध्नु छ भने सोध। पहिले पितृहरूलाई बोलाउने चलन थियो। पितृ त आत्मा हो नि। पितृलाई अर्थात् आत्मालाई खुवाइन्छ। भन्दछन्— आज हाम्रो हजुरबुवाको श्राद्ध हो, आज फलानाको श्राद्ध हो। आत्मालाई बोलाइन्छ र खुवाइन्छ। सम्झ— कसैको स्त्री सँग प्रेम छ भने उसको आत्मालाई बोलाउँछन्। भन्छन्— मैले हीराको फुली लगाइदिने वचन दिएको थिएँ, ब्राह्मणलाई बोलाएर उसलाई हीराको फुली लगाइदिन्छन्। बोलाएको त आत्मालाई हो नि। शरीर त कहाँ आउँछ र? यो चलन यहाँ नै छ। जसरी तिमी सूक्ष्मवतनमा जान्छौ, कोही मर्नो भने भोग लगाउँछौ। सूक्ष्मवतनमा आत्मा आउँछ। यो हो बिलकुल नयाँ कुरा। जबसम्म कसैले राम्रो सँग बुझ्दैन तबसम्म संशय आउँछ— यिनीहरू के गर्छन्! ब्राह्मणको रसम-रिवाज हेर कस्तो छ।

अहिले सबै मनुष्य मात्र तमोप्रधान छन्। बाबा त हुनुहुन्छ नै पतित पावन। उहाँ कहिल्यै तमोप्रधान बन्नुहुन्न। मनुष्यलाई पतित पावन भनिदैन। पतित पावन अर्थात् सारा दुनियाँलाई पतितबाट पावन बनाउने। त्यो त एक बाबा सिवाए अरू कोही हुन सक्दैन। धर्म स्थापक त आ-आफ्नो धर्म स्थापना गर्न आउँछन्। क्रिश्चियन धर्मको वंश-वृक्ष त्यहाँ छ। पहिले क्राइस्ट आए, फेरि उनका पछि पनि आइरहन्छन्। वृद्धि भइरहन्छ। उनले कुनै पतितलाई पावन बनाउँदैनन्। उनीहरूको संख्या नम्बरवार आउँछ। पतित पावन त अहिले चाहिन्छ, जबकि सबै कब्रदाखिल बन्छन्। सबैलाई पावन बनाउने एक बाबा नै हुनुहुन्छ। यो त बुझेका छौ— वास्तवमा अहिले सारा दुनियाँ जीर्ण भएको छ। वरको रुखको उदाहरण दिन्छन्। धेरै ठूलो वृक्ष हुन्छ। मानिसहरू त्यसको मुनि गएर बस्छन्। त्यसको फाउन्डेसन सडको हुन्छ, बाँकी सबै हाँगा खडा छन्। यो पनि वृक्ष हो। देवी-देवता धर्मको वृक्ष हो, जसको फाउन्डेसन माथि उल्टो छ र जरा एकदम काटिएको छ। अरू सबै कुरा छन्। बीज छ भने त फेरि स्थापना गरिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म फेरि आएर स्थापना गराउँछु। ब्रह्माद्वारा स्थापना, शंकरद्वारा विनाश। वास्तवमा महाभारत लडाइँमा अनेक धर्मको विनाश भएको थियो। जसले राजयोग सिकेका थिए, उनीहरूको राजधानी फेरि स्थापना भयो। तिमीलाई थाहा छ— अहिले हामी बाबाको पासमा जान्छौं, फेरि नयाँ दुनियाँमा आउँछौं। फेरि वृक्षको वृद्धि हुन्छ। जो देवी-देवता धर्म थियो त्यो प्रायः लोप हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म फेरि आएर आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्छु। भारतवर्ष जो सबैभन्दा उच्च थियो, जसलाई अहिले ग्रहण लागेको छ। काम चितामा बसेका हुनाले अहिले सारा दुनियाँ कालो भएको छ। अहिले फेरि तिमी ज्ञान चितामा बसेर गोरो बन्दै छौ। तिमी जो कालो बनेका थियौ, श्यामबाट गोरो, सुन्दर बनाउनेवाला परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। उहाँको श्रीमत मिल्छ। परमपिता परमात्माको आत्मा त सदा पवित्र सुन्दर छ। आत्मामा नै मैला लाग्छ (सुनमा जस्तै)। अहिले तिमीलाई थाहा छ— यो पुरानो दुनियाँको विनाश हुनु छ। सबैको मृत्यु हुनु छ। फेरि तिमीलाई राम-

राम भन्नुहोस् भन्नेवाला कोही रहँदैन। यो मृत्यु यस्तो हुन्छ जसमा सबै मर्नेछन्। अब कति मर्नेछन्! कति मल बन्छ! त्यसैले धर्तीले फस्टक्लास अनाज दिनेछ। सत्ययुगमा सबै हरा-भरा हुन्छन्। सडेको कुरालाई मल भनिन्छ। फोहोर जलेर मल बन्छ। मल बन्न पनि समय लाग्छ। यो सृष्टिलाई पनि नयाँ बन्नमा समय लाग्छ। तिमी सूक्ष्मवतनमा जान्छौ। कति ठूला-ठूला फल तिमीलाई देखाइन्छ। सोमरस पिलाइन्छ। विचार गर— कति धेरै मल मिल्छ! त्यहाँ कति राम्रा-राम्रा चीज निस्कन्छन्। सूक्ष्मवतनमा वैकुण्ठको शूबीरस तिमीलाई पिलाइन्छ। बगैंचा आदिको साक्षात्कार गराइन्छ। वहाँ हाम्रो बगैंचा हुन्छ। बच्चाहरूले साक्षात्कार गरेका छन्। शूबीरस पिएर आउँथे। राजकुमारहरू बगैंचाबाट फल लिएर आउँथे। अब सूक्ष्मवतनमा बगैंचा त हुन सक्दैन। अवश्य वैकुण्ठमा हुन्छ। एक-एकलाई साक्षात्कार गराइँदैन। जो निमित्त बन्छन् उनलाई गराइन्छ। हुन सक्छ यदि तिमी यादमा रह्यौ, बाबाको बच्चा बनिरह्यौ भने अन्त्यमा धेरै साक्षात्कार हुनेछ, जो पूरा समर्पित हुन्छन्। यो त पहिले भट्टी बन्नु थियो। भट्टीमा पाक्नु थियो त्यसैले धेरै आए। बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ— केवल किताब दिनाले बुझ्न सक्दैनन्। बुझाउने शिक्षक अवश्य चाहिन्छ। शिक्षकले सेकेन्डमा सम्झाउँछ— उहाँ तपाईंको बाबा हुनुहुन्छ, उहाँ हजुरबुवा हुनुहुन्छ, उहाँ बेहदका बाबा स्वर्गका रचयिता हुनुहुन्छ। कसैलाई केवल किताब दियौ भने हेरेर फ्याँकिदिन्छन्। केही पनि बुझ्दैनन्। यति अवश्य सम्झाउनु छ— बाबा आउनु भएको छ। यो आवाज गर्नु तिम्रो कर्तव्य हो।

वास्तवमा यादव, कौरव र पाण्डव छन्। महाभारत लडाइँ पनि सामुन्ने खडा छ। राजयोग सिकाउने पनि अवश्य हुन्छ। अवश्य स्वर्गको स्थापना पनि हुन्छ। एक धर्मको स्थापना, अनेक धर्मको विनाश हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ— हामी नै नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बन्छौ। यो हो लक्ष्य-उद्देश्य। मनुष्यबाट देवता बन्न समय लाग्दैन.... देवता केवल सूर्यवंशीलाई भनिन्छ। चन्द्रवंशीलाई क्षत्रिय भनिन्छ। पहिला त देवता बन्नु पर्छ नि। फेल भयो भने क्षत्रिय भनिन्छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चे, कति धेरै सिकीलधे बच्चाहरू छन्! कसैको बच्चा हरायो, ६-८ महिनापछि आयो भने कति प्यार सँग मिल्छ? पितालाई कति खुशी हुन्छ। यहाँ पनि बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारे सिकीलधे बच्चा, तिमी ५ हजार वर्षपछि आएर मिलेका छौ! प्यारे बच्चे तिमी बिछोडिएका थियौ, अहिले बेहदको वर्सा लिन फेरि आएर मिलेका छौ। दैवी विश्व राज्य-भाग्य तिम्रो ईश्वरीय जन्म सिद्ध अधिकार हो। बाबा तिमीलाई बेहदको बादशाही दिन आउनु भएको छ। उहाँ स्वर्गको रचयिता हुनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ— तिमी बच्चाहरूको लागि कति ठूलो सौगात ल्याएको छु। तर यति लायक पनि बन्नु पर्छ। श्रीमत्तमा चल्नु छ। बाबा-मम्मा भनेर यदि बिर्सियौ वा छोडपत्र दियौ भने गलाको हार बन्दैनौ। बच्चाहरूलाई कति प्रेम गरिन्छ! बाबा बच्चाहरूलाई शिरमा राख्नुहुन्छ। बेहदका बाबाको कति धेरै बच्चाहरू छन्। बाबाले कति माथि चढाउनुहुन्छ। पाउमा गिरेकाहरूलाई शिरमा चढाउनुहुन्छ। कति खुशी हुनु पर्छ अनि श्रीमत्तमा चल्नु पर्छ। एकैको मतमा चल्नु पर्छ। आफ्नो मतमा चल्नो भने मर्नो। श्रीमत्तमा चल्नो भने श्रेष्ठ मनुष्य अर्थात् देवता बन्छौ। क्षत्रियमा त फेरि पनि दुई कला कम हुन्छन्। यो हो नै मनुष्यबाट देवता बन्ने ठाउँ, क्षत्रिय होइन। बाबा सोध्नुहुन्छ— कति नम्बरमा पास हुन्छौ? इज्जत राख्नु छ। बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ— सूर्यवंशी बन। जान्दछौ, विजय मालाका १०८ पास भएका थिए। मम्मा बाबालाई अनुसरण गर्नु छ। आफू समान स्वदर्शन चक्रधारी बनाएर

२०७५ आषाढ ४ सोमबार १८-०६-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

शिवबाबाको अगाडि सौगात लिएर आउँछन्। बाबा सोध्नुहुन्छ— कतिलाई आफू समान बनाएका छौ? कति मजाको कुरा छ! तिमीले नै बुझ्न सक्छौ। नयाँले बिलकुलै केही बुझ्न सक्दैन। यो मनुष्यबाट देवता बन्ने कलेज हो। कसैलाई त ७ दिनमा नै धेरै रङ्ग चढ्छ। कसैलाई त बिलकुल चढ्दैन। मैला भएको कपडामा धेरै मुस्किलले रङ्ग चढ्छ। धेरै मेहनत गर्नु पर्छ।

मुख्य कुरा बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ, पहिले सबैलाई सोध— तपाईंले बेहदको बाबालाई जान्नुहुन्छ? भन्नेछन्— जानेको छु, म भित्र हुनुहुन्छ, सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। ओहो, तपाईंमा पनि हुनुहुन्छ भने त सोध्ने कुरै भएन। पिता भन्नुहुन्छ फेरि पिता तपाईंमा पनि ममा पनि कसरी हुन सक्नुहुन्छ! बाबा हुनुहुन्छ भने बाबाबाट त अवश्य वर्सा मिल्नु पर्छ। पहिले-पहिले परमात्माका बारेमा सम्झाऊ। बाबा भन्नुहुन्छ— हे मेरा सिकीलधे बच्चाहरू, यस्तो कुनै संन्यासी वा गुरु गोसाईंले भन्न सक्दैन। तिमीलाई थाहा छ— वास्तवमा हामी शिवबाबाका सिकीलधे बच्चा हौं। स्वर्गको वर्सा लिनको लागि ५ हजार वर्षपछि आएर मिलेका छौं। जान्दछौ— हामी स्वर्गको मालिक थियौं, फेरि हामी नै मालिक बन्नेछौं। स्वर्गमा अवश्य जानु छ। फेरि पुरुषार्थ अनुसार उच्च पद पाउनु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) मम्मा-बाबालाई अनुसरण गरेर सूर्यवंशीमा आउनु छ। आफ्नो मतमा चल्नु छैन। श्रीमतद्वारा उच्च देवपद पाउनु छ।
- २) म बाबाको नै भएर रहने छु, यही निश्चयमा रहनु छ। कहिल्यै कुनै कुरामा संशय उठाउनु छैन।

वरदानः— बुद्धिको चमत्कारद्वारा आकारमा साकारको अनुभव गर्ने दिलारामको दिलरूबा भव

कैयौं बच्चाहरू आएका त पछाडि छन् तर आकार रूपद्वारा पनि अनुभव साकार रूपको गर्छन्। यस्तो अनुभवले बोल्छन्— हामीले साकारमा पालना लिएका छौं र अहिले पनि लिइरहेका छौं। त्यसैले आकार रूपमा साकारको अनुभव गर्नु— यो बुद्धिको लगन, स्नेहको प्रत्यक्ष स्वरूप हो। यो पनि बुद्धिको चमत्कारको सबूत हो। यस्ता बच्चाहरू नै दिलाराम बाबाको समीप दिलारामका दिलरूबा हुन्, जसको दिलमा सदा यही गीत बज्छ— वाह मेरो बाबा वाह।

स्लोगनः— त्यागी आत्माको हर कर्म वा कदममा सफलता समाहित छ।